

1 Ιουνίου 2013

Ιερά Αρχιεπισκοπή Κύπρου: Λειτουργίες-Κηρύγματα, 2 Ιουνίου 2013. Κυριακή της Σαμαρείτιδος

/ [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Καρπασίας κ. Χριστοφόρος, την Κυριακή 2 Ιουνίου 2013, θα λειτουργήσει και κηρύξει στον Ιερό Ναό Παναγίας Ευαγγελιστρίας στην Παλλουριώτισσα.

Ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Μεσαορίας κ. Γρηγόριος, την Κυριακή 2 Ιουνίου 2013, θα λειτουργήσει και κηρύξει στην Ιερά Μονή Θεοτόκου στα Καμπιά.

Ο θεολόγος της Ιεράς Αρχιεπισκοπής κ. Ανδρέας Ιερειδης, την Κυριακή 2 Ιουνίου 2013, θα κηρύξει στον Ιερό Ναό Αγίου Δημητρίου στην Ακρόπολη.

Ιερά Αρχιεπισκοπή Κύπρου,

Преосвященный епископ Карпасийский Христофор в воскресенье 2 июня 2013 г. совершит Утреню и Божественную Литургию, а также произнесет проповедь в храме в Иконы Божией Матери Евангелистрии в р-не Палурьетисса.

Преосвященный епископ Месаорийский Григорий в воскресенье 26 мая 2013 г. совершит Утреню и Божественную Литургию, а также произнесет проповедь в женском монастыре Пресвятой Богородицы в Кампья.

Сотрудник Кипрской Архиепископии Андрей Иеридис в воскресенье 2 июня 2013 г. произнесет проповедь в храме Святого Димитрия в р-не Акрополи.

ΚΥΡΙΑΚΗ 2 ΙΟΥΝΙΟΥ 2013

ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

Ιω. Δ'5-42 Πράξ. ΙΑ'19-30

Η ζωντανή αλήθεια

«Πνεύμα ο Θεός, και τους προσκυνούντας αυτόν εν πνεύματι και αληθεία δει προσκυνείν»

Η ανακάλυψη του βαθύτερου νοήματος της ζωής περνά μέσα από την αλήθεια της Εκκλησίας, όπως μάς την αποκαλύπτει ο ίδιος ο Κύριος. Η σημερινή ευαγγελική περικοπή μάς βάζει ακριβώς μπροστά από αυτή τη μεγάλη πρόκληση. Να ανοίξουμε τον εαυτό μας, να τον καταστήσουμε διάφανο, για να δεχθεί τη μεγάλη αλήθεια της ζωής, η οποία είναι εκείνη που σώζει και ανεβάζει τον άνθρωπο στις πιο ψηλές πνευματικές κορυφογραμμές.

Χρονικά και εορτολογικά, βρισκόμαστε στο μέσο περίπου της πορείας μας προς την Πεντηκοστή. Είναι ίσως η πιο κατάλληλη στιγμή για να γίνουμε κοινωνοί της αποκάλυψης που ο ίδιος ο Κύριος κάνει στη συνάντησή του με τη Σαμαρείτιδα. Ότι δηλαδή ο ίδιος είναι το «ύδωρ το ζων», το «αλλόμενον εις ζωήν αιώνιον». Μια αλήθεια, η οποία επιβάλλεται να αγγίξει υπαρκξιακά τον άνθρωπο και να τον ανυψώσει πνευματικά.

Χριστοειδής ανύψωση.

Ο Χριστός στο πρόσωπο της γυναίκας εκείνης, της Σαμαρείτιδας - η οποία ήταν και αλλοεθνής και κουβαλούσε κοινωνικά και εθνικά στίγματα - συναντά τον κάθε άνθρωπο, τον καθένα από μας ξεχωριστά. Μάς αποκαλύπτει συγκλονιστικές αλήθειες. Δεν είναι απλά μια περίπτωση ενός Ιουδαίου που συζητά με μια Σαμαρείτισσα. Είναι ο Υιός του Θεού, ο Σωτήρας του κόσμου που επικοινωνεί με όλους. Ακόμα και με τους πιο περιφρονημένους του κόσμου, για να προσφέρει αφειδώλευτα την αγάπη και την Χάρη του. Η αλήθεια του, που είναι η ίδια η ζωή, ρέει από την παρουσία του ως ύδωρ ζων που ξεδιψά πραγματικά τον κάθε άνθρωπο, όσο κουρασμένος, όσο ταλαιπωρημένος και αν αυτός είναι. Καταξιώνει τον καθένα μας ως «πρόσωπο», με την ιδιαίτερη αξία και πνευματική αρχοντιά του.

Αγγίζει πιο πολύ το σημερινό άνθρωπο που περιπλανάται από αδιέξοδο σε αδιέξοδο και βρίσκεται μονίμως αποπροσανατολισμένος, χωρίς την πυξίδα της ζωής, που είναι ο ίδιος ο Χριστός και η Εκκλησία του. Η ισχυρή βεβαιότητα που έχουμε από

την ευαγγελική αλήθεια είναι ότι ο Χριστός περιμένει σε κάθε στιγμή της ζωής μας για να μας συναντήσει.

Σύμφωνα με την Αποκάλυψη «ίσταται επί την θύραν και κρούει». Μας καλεί όλους και τον καθένα ξεχωριστά, προσωπικά. «Τα ίδια πρόβατα φωνεί κατ' όνομα» για να γίνουμε δέκτες της προσφοράς της θεϊκής του αγάπης.

Στο πηγάδι της ζωής.

Ο Χριστός κάθεται στο πηγάδι του Ιακώβ και συζητεί με τη Σαμαρείτιδα, την άγνωστη, τη στιγματισμένη, την περιθωριοποιημένη και ανώνυμη μέχρι τότε εκείνη γυναίκα. Της ζητά νερό. Ο Κύριος ζητά από όλους μας κάποιες κινήσεις, ενέργειες. Ζητά την προσφορά της δικής μας αγάπης για να αποτολμήσουμε την έξοδο από το εγώ και τον ατομικισμό μας. Ιδιαίτερα μάλιστα σήμερα που έχουμε εγκαταλείψει άσπλαχνα τον εαυτό μας στα ασφυκτικά γρανάζια της εγωκεντρικότητας, η ανταπόκρισή μας στην πρόσκληση του Κυρίου να συναντηθούμε μαζί του και να ξεδιψάσουμε από την αλήθεια του, είναι άκρως σημαντική.

Το ύδωρ το ζων

Όπως και εμείς πολλές φορές σήμερα, έτσι και η Σαμαρείτισσα τότε, λειτούργησε στην αρχή περισσότερο νοησιαρχικά, όταν ο Χριστός της ζήτησε νερό που αντλούσε από το βαθύ πηγάδι. Το μυαλό υπέβαλλε ότι ο Ιουδαίος είναι εχθρός και σε καμιά περίπτωση δεν άξιζε της οποιασδήποτε προσφοράς. Ο Χριστός όμως θέλει να της προσφέρει το αληθινό φως της ζωής. Μέσω του διαλόγου που έχει μαζί της, δίνει τη δυνατότητα στη γυναίκα να συναισθανθεί την ψυχική της κατάσταση, την αμαρτωλότητά της. Έτσι οδηγείται στο γκρέμισμα του τείχους του εγωισμού που ήταν μέχρι τότε αδιαπέραστο. Σε σημείο μάλιστα που να βλέπει τώρα καθαρά με τα μάτια της ψυχής της. Αναγνωρίζει, λοιπόν, τις προφητικές ικανότητες του συνομιλητή της. Καταξιώνεται να γίνει δέκτης της πιο μεγάλης αποκάλυψης: της Θεότητας του Κυρίου. «Εγώ ειμί ο λαλών σοι».

Αγαπητοί αδελφοί, ο Χριστός αυτό που μας ζητά είναι να ανοίξουμε την καρδιά μας για να δεχόμαστε την αγάπη του. Όταν την ύπαρξή μας καταυγάζει η θεία παρουσία τότε αισθανόμαστε την ανάγκη να λατρεύουμε αληθινά τον Θεό. Η

αληθινή λατρεία, όπως μας διαβεβαιώνει ο Χριστός είναι η «εν Πνεύματι και αληθεία». Είναι η γεύση ότι η ύπαρξη μας ανακαινίζεται από την παρουσία της αγάπης του. Μεταβάλλεται σε Χριστοειδή, με όλη την πνευματική ακτινοβολία που μπορεί να εκπέμπει.

Ακολουθούν το Αποστολικό και το Ευαγγελικό ανάγνωσμα

Πράξεις Αποστόλων ΙΑ΄19-30

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, οἰδιασπαρέντες ἀπὸ τῆς θλίψεως τῆς γενομένης ἐπὶ Στεφάνῳ διήλθον ἕως Φοινίκης καὶ Κύπρου καὶ Ἀντιοχείας, μηδενὶ λαλοῦντες τὸν λόγον εἰ μὴ μόνον Ἰουδαίους. Ἦσαν δέ τινες ἐξ αὐτῶν ἄνδρες Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι, οἵτινες εἰσελθόντες εἰς Ἀντιόχειαν ἐλάλουν πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς, εὐαγγελιζόμενοι τὸν Κύριον Ἰησοῦν. Καὶ ἦν χεὶρ Κυρίου μετ’ αὐτῶν, πολὺς τε ἀριθμὸς πιστεύσας ἐπέστρεψεν ἐπὶ τὸν Κύριον.

Ἦκούσθη δὲ ὁ λόγος εἰς τὰ ὦτα τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις περὶ αὐτῶν, καὶ ἐξαπέστειλαν Βαρνάβαν διελθεῖν ἕως Ἀντιοχείας· ὃς παραγενόμενος καὶ ἰδὼν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐχάρη, καὶ παρεκάλει πάντας τῆ προθέσει τῆς καρδίας προσμένειν τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἦν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου καὶ πίστεως καὶ προσετέθη ὄχλος ἱκανὸς τῷ Κυρίῳ. Ἐξῆλθε δὲ εἰς Ταρσὸν ὁ Βαρνάβας ἀναζητῆσαι Σαῦλον, καὶ εὐρὼν αὐτὸν ἤγαγεν αὐτὸν εἰς Ἀντιόχειαν.

Ἐγένετο δὲ αὐτοὺς ἐνιαυτὸν ὅλον συναχθῆναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ διδάξαι ὄχλον ἱκανόν, χρηματίσαι τε πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς. Ἐν ταύταις δὲ ταῖς ἡμέραις κατῆλθον ἀπὸ Ἱεροσολύμων προφῆται εἰς Ἀντιόχειαν· ἀναστὰς δὲ εἷς ἐξ αὐτῶν ὄνοματι Ἄγαβος ἐσήμανε διὰ τοῦ Πνεύματος λιμὸν μέγαν μέλλειν ἔσεσθαι ἐφ’ ὅλην τὴν οἰκουμένην· ὅστις καὶ ἐγένετο ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος. Τῶν δὲ μαθητῶν καθὼς ἠύπορεῖτό τις, ὥρισαν ἕκαστος αὐτῶν εἰς διακονίαν πέμψαι

τοῖς κατοικοῦσιν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀδελφοῖς· ὃ καὶ ἐποίησαν ἀποστείλαντες πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ χειρὸς Βαρνάβα καὶ Σαύλου.

Απόδοση στη νεοελληνική του ανωτέρω κειμένου:

Τίς ἡμέρες ἐκεῖνες, ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν διασπαρῆ ἕνεκα τοῦ διωγμοῦ, ποὺ ἔγινε ἐξ αἰτίας τοῦ Στεφάνου, ἔφθασαν μέχρι τῆς Φοινίκης καὶ τῆς Κύπρου καὶ τῆς Ἀντιόχειας, ἀλλὰ δὲν ἐκήρυτταν τὸν λόγον σὲ κανένα παρὰ μόνο σὲ Ἰουδαίους. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἦσαν Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι, οἱ ὅποιοι, ὅταν ἐμπῆκαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ἐμιλοῦσαν εἰς τοὺς ἑλληνιστὰς κηρύττοντες τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα περὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Καὶ τὸ χέρι τοῦ Κυρίου ἦτο μαζί τους καὶ μέγας ἀριθμὸς ἐπίστεψε καὶ ἐπέστρεψε εἰς τὸν Κύριον.

Ἐφθασε δὲ ἡ εἶδησις γι' αὐτοὺς εἰς τὰ αὐτιά τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων καὶ ἔστειλαν τὸν Βαρνάβαν ἕως τὴν Ἀντιόχειαν. Ὅταν αὐτὸς ἔφθασε καὶ εἶδε τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἐχάρηκε καὶ παρώτρυνε ὅλους νὰ παραμένουν πιστοὶ εἰς τὸν Κύριον μὲ σταθερὴ καρδιά, διότι ἦτο πραγματικὰ ἄνθρωπος ἀγαθὸς καὶ γεμᾶτος Πνεῦμα Ἅγιον καὶ πίστιν. Ἀρκετὸς δὲ λαὸς προσετέθη εἰς τὸν Κύριον. Τότε ὁ Βαρνάβας ἀνεχώρησε εἰς τὴν Ταρσὸν διὰ νὰ ζητήσῃ τὸν Σαῦλον καὶ ὅταν τὸν εὕρῃκε τὸν ἔφερε εἰς τὴν Ἀντιόχειαν.

Ἐμενε δὲ ἕναν ὀλόκληρον χρόνον εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐδίδαξαν πλῆθος πολὺ. Εἰς τὴν Ἀντιόχειαν οἱ μαθηταὶ ὠνομάσθησαν διὰ πρώτην φορὰν Χριστιανοί. Κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς κατέβηκαν προφηταὶ ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα εἰς τὴν Ἀντιόχειαν. Ἐνας δὲ ἀπὸ αὐτῶν, ὀνομαζόμενος Ἄγαβος, ἐσηκώθηκε καὶ προεῖπε διὰ τοῦ Πνεύματος, ὅτι θὰ ἐγίνετο μεγάλη πείνα εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην, ἡ ὁποία καὶ ἔγινε ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος. Ἀπεφάσισαν δὲ οἱ μαθηταὶ νὰ στείλῃ ὁ καθένας, ἀνάλογα πρὸς τὴν οἰκονομικὴν του κατάστασιν, βοήθειαν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς ποὺ κατοικοῦσαν εἰς τὴν Ἰουδαίαν. Αὐτὸ καὶ ἔκαναν καὶ τὴν ἀπέστειλαν εἰς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ τοῦ Βαρνάβα καὶ τοῦ Σαύλου.

Ἔρχεται οὖν εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας λεγομένην Συχάρ, πλησίον τοῦ χωρίου ὃ ἔδωκεν Ἰακώβ Ἰωσήφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ. ἦν δὲ ἐκεῖ πηγὴ τοῦ Ἰακώβ. ὁ οὖν Ἰησοῦς κεκοπιακῶς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ. ὥρα ἦν ὥσει ἔκτη. ἔρχεται γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλήσαι ὕδωρ. λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Δός μοι πεῖν. οἱ γὰρ μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπεληλύθεισαν εἰς τὴν πόλιν, ἵνα τροφὰς ἀγοράσωσι. λέγει οὖν αὐτῷ ἡ γυνὴ ἡ Σαμαρεῖτις· Πῶς σὺ Ἰουδαῖος ὦν παρ' ἐμοῦ πεῖν αἰτεῖς, οὔσης γυναικὸς Σαμαρείτιδος ; οὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρείταις. ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· Εἰ ἤδεις τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ καὶ τίς ἐστιν ὁ λέγων σοι, δός μοι πεῖν, σὺ ἂν ἤτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκεν ἄν σοι ὕδωρ ζῶν. λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· Κύριε, οὔτε ἄντλημα ἔχεις, καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ· πόθεν οὖν ἔχεις τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν; μὴ σὺ μείζων εἶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβ, ὃς ἔδωκεν ἡμῖν τὸ φρέαρ, καὶ αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ ἔπιε καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ; ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· Πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου διψήσει πάλιν· ὃς δ' ἂν πίη ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσει εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον. λέγει πρὸς αὐτόν ἡ γυνή· Κύριε, δός μοι τοῦτο τὸ ὕδωρ, ἵνα μὴ διψῶ μηδὲ ἔρχομαι ἐνθάδε ἀντλεῖν. λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ὑπάγε φώνησον τὸν ἄνδρα σου καὶ ἐλθὲ ἐνθάδε. ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ καὶ εἶπεν· Οὐκ ἔχω ἄνδρα. λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Καλῶς εἶπας ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω· πέντε γὰρ ἄνδρας ἔσχες, καὶ νῦν ὃν ἔχεις οὐκ ἔστι σου ἀνήρ· τοῦτο ἀληθὲς εἶρηκας. λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· Κύριε, θεωρῶ ὅτι προφήτης εἶ σύ. οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν τῷ ὄρει τούτῳ προσεκύνησαν· καὶ ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἐν Ἱεροσολύμοις ἐστὶν ὁ τόπος ὅπου δεῖ προσκυνεῖν. λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Γύναι, πιστευσόν μοι ὅτι ἔρχεται ὥρα ὅτε οὔτε ἐν τῷ ὄρει τούτῳ οὔτε ἐν Ἱεροσολύμοις προσκυνήσετε τῷ πατρί. ὑμεῖς προσκυνεῖτε ὃ οὐκ οἶδατε, ἡμεῖς προσκυνοῦμεν ὃ οἶδαμεν· ὅτι ἡ σωτηρία ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐστίν. ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ προσκυνήσουσι τῷ πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· καὶ γὰρ ὁ πατήρ τοιούτους ζητεῖ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν. πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν. λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· Οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται ὁ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ ἡμῖν πάντα. λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ εἰμι, ὁ λαλῶν σοι. καὶ ἐπὶ τούτῳ ἦλθαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ἐθαύμασαν ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει· οὐδεὶς μὲντοι εἶπε, τί ζητεῖς ἢ τί λαλεῖς μετ' αὐτῆς; Ἀφῆκεν οὖν τὴν ὑδρίαν αὐτῆς ἡ γυνὴ καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ λέγει τοῖς ἀνθρώποις· Δεῦτε ἴδετε ἄνθρωπον ὃς εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα· μήτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός; ἐξῆλθον οὖν ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἦρχοντο πρὸς αὐτόν. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ ἡρώτων αὐτόν οἱ μαθηταὶ λέγοντες· Ραββί, φάγε. ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐγὼ

βρῶσιν ἔχω φαγεῖν, ἦν ὑμεῖς οὐκ οἶδατε. ἔλεγον οὖν οἱ μαθηταὶ πρὸς ἀλλήλους· Μή τις ἦνεγκεν αὐτῷ φαγεῖν; λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐμὸν βρῶμά ἐστιν ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με καὶ τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον. οὐχ ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἔτι τετράμηνός ἐστι καὶ ὁ θερισμὸς ἔρχεται; ἴδου λέγω ὑμῖν, ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν καὶ θεάσασθε τὰς χώρας, ὅτι λευκαὶ εἰσι πρὸς θερισμόν. ἤδη. καὶ ὁ θερίζων μισθὸν λαμβάνει καὶ συνάγει καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἵνα καὶ ὁ σπείρων ὁμοῦ χαίρῃ καὶ ὁ θερίζων. ἐν γὰρ τούτῳ ὁ λόγος ἐστὶν ὁ ἀληθινὸς, ὅτι ἄλλος ἐστὶν ὁ σπείρων καὶ ἄλλος ὁ θερίζων. ἐγὼ ἀπέστειλα ὑμᾶς θερίζειν ὃ οὐχ ὑμεῖς κεκοπιάκατε· ἄλλοι κεκοπιάκασι, καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν κόπον αὐτῶν εἰσεληλύθατε. Ἐκ δὲ τῆς πόλεως ἐκείνης πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν τῶν Σαμαρειτῶν διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικὸς, μαρτυρούσης ὅτι εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα. ὡς οὖν ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ Σαμαρεῖται, ἠρώτων αὐτὸν μεῖναι παρ' αὐτοῖς· καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ δύο ἡμέρας. καὶ πολλῶ πλείους ἐπίστευσαν διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ, τῇ τε γυναικὶ ἔλεγον ὅτι οὐκέτι διὰ τὴν σὴν λαλιὰν πιστεύομεν· αὐτοὶ γὰρ ἀκηκόαμεν, καὶ οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ σωτὴρ τοῦ κόσμου.

Απόδοση στη νεοελληνική του ανωτέρω κειμένου:

Ἐφτασε ἔτσι με μια πόλη της Σαμάρειας που λεγόταν Συχάρ, κοντά στο χωράφι που εἶχε δώσει ο Ιακώβ στο γιο του τον Ιωσήφ. Εκεί βρισκόταν το πηγάδι του Ιακώβ. Ο Ιησούς, κουρασμένος από την πεζοπορία, κάθισε κοντά στο πηγάδι· ἦταν γύρω στο μεσημέρι. Οι μαθητές του είχαν πάει στην πόλη ν' αγοράσουν τρόφιμα. Ἐρχεται τότε μια γυναίκα από τη Σαμάρεια να βγάλει νερό. Ο Ιησούς της λέει: «Δωσ' μου να πιῶ». Εκείνη του ἀπάντησε: «Εσύ εἶσαι Ιουδαῖος κι ἐγὼ Σαμαρείτισσα. Πως μπορεῖς να μου ζητάς να σου δώσω νερό να πιεις;» – επειδή οι Ιουδαῖοι ἀποφεύγουν κάθε ἐπικοινωνία με τους Σαμαρείτες. Ο Ιησούς της ἀπάντησε: «Αν ἤξερες τη δωρεὰ του Θεοῦ και ποιος εἶν' αὐτός που σου λέει «δωσ' μου να πιῶ», τότε εσύ θα του ζητούσες κι ἐκεῖνος θα σου ἔδινε ζωντανό νερό». Του λέει η γυναίκα: «Κύριε, εσύ δεν ἔχεις οὔτε κουβά, και το πηγάδι εἶναι βαθύ· ἀπό πού, λοιπόν, τὸ χεις το τρεχούμενο νερό; Αὐτό το πηγάδι μας το χάρισε ο προπάτοράς μας ο Ιακώβ· ἤπια ἀπ' αὐτό ο ἴδιος και οι γιοι του και τα ζωντανά του. Μήπως εσύ εἶσαι ἀνώτερος ἀπ' αὐτόν;» Ο Ιησούς της ἀπάντησε: «Ὅποιος πίνει ἀπ' αὐτό το νερό θα διψᾷ πάλι· ὅποιος ὅμως πιει ἀπὸ το νερό που θα του δώσω θα γίνεῖ μέσα του μια πηγὴ που θ' ἀναβλύζει νερό ζωῆς αἰώνιας». Του λέει η γυναίκα: «Κύριε, δωσ' μου αὐτό το νερό για να μη διψᾷ, κι οὔτε να ἔρχομαι ως ἐδῶ για να το παίρνω». Τότε ο Ιησούς της εἶπε: «Πήγαινε να φωνάξεις τον ἀντρα σου κι ἔλα ἐδῶ». «Δεν ἔχω ἀντρα», ἀπάντησε η γυναίκα. Ο Ιησούς της λέει: «Σωστά εἶπες, δεν

έχω άντρα· γιατί πέντε άντρες πήρες κι αυτός που μαζί του τώρα ζεις δεν είναι άντρας σου· αυτό που είπες είναι αλήθεια». Του λέει η γυναίκα: «Κύριε, βλέπω ότι εσύ είσαι προφήτης· οι προπάτορές μας λάτρεψαν το Θεό σ' αυτό το βουνό· εσείς όμως λέτε ότι στα Ιεροσόλυμα βρίσκεται ο τόπος όπου πρέπει κανείς να τον λατρεύει». «Πίστεψέ με, γυναίκα», της λέει τότε ο Ιησούς, «είναι κοντά ο καιρός που δε θα λατρεύετε τον Πατέρα ούτε σ' αυτό το βουνό ούτε στα Ιεροσόλυμα. Εσείς οι Σαμαρείτες λατρεύετε αυτό που δεν ξέρετε· εμείς όμως λατρεύουμε αυτό που ξέρουμε, γιατί η σωτηρία έρχεται στον κόσμο από τους Ιουδαίους. Είναι όμως κοντά ο καιρός, ήλθε κιόλας, που οι πραγματικοί λάτρεις θα λατρεύσουν τον Πατέρα με τη δύναμη του Πνεύματος, που αποκαλύπτει την αλήθεια γιατί έτσι τους θέλει ο Πατέρας αυτούς που τον λατρεύουν. Ο Θεός είναι πνεύμα. Κι αυτοί που τον λατρεύουν πρέπει να τον λατρεύουν με τη δύναμη του Πνεύματος, που φανερώνει την αλήθεια». Του λέει τότε η γυναίκα: «Ξέρω ότι θα έρθει ο Μεσσίας, δηλαδή ο Χριστός· όταν έλθει εκείνος, θα μας τα εξηγήσει όλα». «Εγώ είμαι», της λέει ο Ιησούς, «εγώ που σου μιλάω αυτή τη στιγμή». Εκείνη την ώρα ήρθαν οι μαθητές του κι απορούσαν που συνομιλούσε με γυναίκα. Βέβαια, κανείς δεν του είπε «τι συζητάς;» ή «γιατί μιλάς μαζί της;» Τότε η γυναίκα άφησε τη στάμνα της, πήγε στην πόλη κι άρχισε να λέει στον κόσμο: «Ελάτε να δείτε έναν άνθρωπο που μου είπε όλα όσα έχω κάνει στη ζωή μου· μήπως αυτός είναι ο Μεσσίας;» Βγήκαν, λοιπόν, από την πόλη κι έρχονταν σ' αυτόν. Στο μεταξύ οι μαθητές τον παρακολουθούσαν και του έλεγαν: «Διδάσκαλε, φάε κάτι». Αυτός όμως τους είπε: «Εγώ έχω να φάω τροφή που εσείς δεν την ξέρετε». Οι μαθητές έλεγαν μεταξύ τους: «Μήπως του' φερε κανείς να φάει;» Αλλά ο Ιησούς τους είπε: «Δικιά μου τροφή είναι να εκτελώ το θέλημα εκείνου που με έστειλε, και να φέρω σε πέρας το έργο του. Εσείς συνηθίζετε να λέτε «τέσσερις μήνες ακόμη, κι έφτασε ο θερισμός». Εγώ σας λέω: σηκώστε τα μάτια σας και κοιτάξτε τα χωράφια. Ασπροκοπούν από τα στάχυα τα ώριμα, έτοιμα κιόλας για το θερισμό. Ο θεριστής αμείβεται για τη δουλειά του και συνάζει καρπό για την αιώνια ζωή, έτσι ώστε μαζί να χαίρονται κι αυτός που σπέρνει κι αυτός που θερίζει. Γιατί εδώ αληθεύει η παροιμία «άλλος είναι που σπέρνει κι άλλος που θερίζει». Εγώ σας έστειλα να θερίσετε καρπό που γι' αυτόν εσείς δεν κοπιάσατε· άλλοι μόχθησαν, κι εσείς μπήκατε εκεί να θερίσετε το δικό τους κόπο». Πολλοί από τους Σαμαρείτες εκείνης της πόλης πίστεψαν σ' αυτόν, εξαιτίας της μαρτυρίας της γυναίκας που έλεγε: «Μου είπε όλα όσα έχω κάνει». Όταν λοιπόν οι Σαμαρείτες ήρθαν κοντά του, τον παρακαλούσαν να μείνει μαζί τους· κι έμεινε εκεί δύο μέρες. Έτσι, πίστεψαν πολύ περισσότερο ακούγοντας τα λόγια του κι έλεγαν στη γυναίκα: «

Πηγή: churchofcyprus.org.cy